

Hồi 45

Trong Vòng Vây Kẻ Thù

Phích Lịch Hải Đường sau khi trút hơi thở cuối cùng, xung quanh bỗng vang lên tiếng khóc thê lương.

- Lâm tử tử, hãy yên nghỉ, Phong đệ ngàn vạn lần xin lỗi tử tử, xin tử tử tha thứ cho những ý tưởng hoang đường của đệ.

- Lâm tử tử, Thanh muội không được đùa giỡn với tử nữa rồi.

- Lâm tử tử vì muội mà hy sinh tính mạng, muội không biết phải xin lỗi thế nào đây?

Ba người nức nở đau thương, đặc biệt là Tần Lãm Phong, chàng nhớ lại những hình ảnh lúc trước, đã cùng nàng vào sinh ra tử, biết bao thân thiết, càng nghĩ càng hổ thẹn khôn lường!

Tần Lãm Phong cứ quỳ mà rơi lệ, trong lòng chàng vô cùng đau khổ.

Hồi lâu Đường Hiếu Văn là người đầu tiên nín khóc, nàng lên tiếng:

- Không biết làm sao tạ lỗi tử tử mới được!

Tần Lãm Phong lau nước mắt nói:

- Sư muội, sự việc đã đến nước này, chúng ta phải lo an táng cho tử tử, để tử tử chết được yên ổn, có như vậy mới là đạo lý!

Hoàng Y Thiểu Nữ nức nở xen vào:

- Đường tử tử, gần đây có chỗ nào đặt quan tài tốt không?

Đường Hiếu Văn đáp:

- Tử đã sớm chuẩn bị một quan tài lưu ly, vốn dành cho mình, nhưng nay nguyện nhường lại cho Lâm tử tử. Phong ca, Bành muội chúng ta hãy cùng đi lấy!

Nói xong bước xuống lầu!

Tần Lãm Phong và Hoàng Y Thiểu Nữ vội bước theo, quả nhiên Quan Phòng Lầu có một cỗ quan tài lưu ly, trang hoàng rất đẹp, trong suốt từ ngoài vào trong!

- Đại sư ca, chúng ta mau khiêng quan tài này vào đại sảnh!

Đường Hiếu Văn dứt lời, đỡ lấy một đầu, Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ đỡ đầu còn lại, ba người khiêng quan tài tiến vào sảnh, rồi lại khiêng Phích Lịch Hải Đường đặt ở bên cạnh, Đường Hiếu Văn và Hoàng Y Thiếu Nữ trang điểm cho nàng.

Phích Lịch Hải Đường sau khi trang điểm xong, nhan sắc cực kỳ mỹ lệ, trông như vẫn còn sống, môi điểm một nụ cười nhẹ tuyệt mỹ, giống như Mỹ nhân ngư trong đêm xuân!

Ba người lại khóc than một hồi, rồi đặt nàng vào quan tài!

Đường Hiếu Văn đặt Tuyết Sâm trên ngực nàng, Tần Lâm Phong thấy vậy vội vàng ngăn lại nói:

- Sư muội, muội làm gì vậy?

Đường Hiếu Văn đáp:

- Lâm tử tử vì muội mà chết, muội chỉ biết cảm tạ ơn đức này bằng cách để Tuyết Sâm được vĩnh viễn bên nàng, khiến ngọc thể của tử tử không bao giờ tan, lúc nào muội muốn đến thăm cũng có thể nhìn thấy tử.

Nói xong bỏ Tuyết Sâm vào trong quan tài.

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay ngăn lại nói:

- Đường tử tử, nếu tử tử muốn bỏ Tuyết Sâm vào quan tài không những không trả được ơn của Lâm tử tử, trái lại phụ lòng tốt của Lâm tử tử!

Đường Hiếu Văn hỏi lại:

- Bành muội nói vậy có ý gì?

Hoàng Y Thiếu Nữ đáp:

- Tử tử thử nghĩ coi, Lâm tử tử vì muốn trị dứt độc trong mình tử, nên mới quyết hy sinh, nếu nay tử không giữ Tuyết Sâm lại để trị độc, mà lại tặng cho Lâm tử tử, muội nghĩ Lâm tử tử dưới tuổi vàng nếu biết được sẽ giận đó!

Đường Hiếu Văn vẫn lắc đầu nói:

- Lời của Bành muội có lý, nhưng chất độc trong người tử, vì ở đây cũng có thuốc giải chỉ cần tử không rời khỏi đây, đương nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra, cho nên đã quyết tặng Tuyết Sâm cho Lâm tử tử!

Tần Lâm Phong xen vào nói:

- Sư muội, nơi đây tuy có thuốc giải, nhưng muội không thể giam mình mãi ở nơi này được!

Đường Hiểu Văn gật đầu nói:

- Muội sẽ tìm một tiền dược khác nhưng thuộc tính giống Tuyết Sâm để trị độc cho mình, nếu không muội suốt đời sẽ không an tâm!

Tần Lâm Phong liền hỏi:

- Nếu như sau này vĩnh viễn không tìm được vật nào có dược tính giống như Tuyết Sâm thì sao?

- Sẽ tùy trời định đoạt số mạng!

Nàng nói đến đây, không để ý đến hai người nữa, đặt Tuyết Sâm vào lòng Phích Lịch Hải Đường!

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiểu Nữ thấy có khuyên giải cũng vô ích, chỉ thở dài đứng nhìn!

- Lâm tỷ tỷ! Hãy yên nghỉ đi, Văn muội ở đây bầu bạn với tỷ tỷ!

Nàng dứt lời rồi cùng với Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiểu Nữ đẩy nắp quan tài lưu ly lại.

Tần Lâm Phong lại hỏi:

- Sư muội, muội gần đây có nghe được tin tức gì của Khuru Tuấn Nhân hay không?

Đường Hiểu Văn thở dài đáp:

- Không có, nhưng tính đến hôm nay, chỉ còn chưa đầy một tháng nữa, hắn sẽ luyện xong thần công trong cuốn bí kíp nọ!

Dứt lời, nàng thở dài một tiếng.

Tần Lâm Phong đột nhiên nhớ đến cảnh tượng diễn ra trên Tinh Cầu, bèn hỏi:

- Sư muội có biết, từ trước đến giờ, có phải hắn thường đến Xuyên Tây?

Đường Hiểu Văn lắc đầu đáp:

- Hành tung của hắn phiêu hốt, muội cũng không rõ lắm!

Tần Lâm Phong ngừng một hồi lâu lại hỏi:

- Sư muội, huynh tạm cáo từ ở đây, nhân lúc hấn chưa luyện xong võ công trong bí kíp đó, huynh sẽ cố gắng kiếm cho được vật có được tính giống Tuyết Sâm để giải độc cho muội!

Chàng nói đến đây, cảm xúc thốt lên:

- Nếu không làm như vậy, sau một tháng nữa huynh và Khuru Tuấn Nhân sẽ tử đấu với nhau, ngộ nhỡ công lực không địch nổi hấn há không phải khiến muội khổ cả một đời. Đồng thời huynh cũng khó mà nhìn mặt ân sư nơi chín suối.

Đường Hiếu Văn mắt đầm lệ, run giọng nói:

- Đại sư ca tốt với muội như vậy, muội kiếp này không sao báo đáp cho hết được!

Tần Lâm Phong nghe đến đây vừa mừng vừa nghe trong lòng đau xót, trầm ngâm một lúc, chợt lên tiếng:

- Sư muội bảo trọng ngọc thể, huynh và Bành muội xin cáo từ!

Dứt lời chàng nắm lấy tay Hoàng Y Thiểu Nữ bước ra khỏi dạ sảnh!

- Sư Huynh và Bành muội xin dừng bước!

Đường Hiếu Văn dứt lời bước lên nói:

- Muội sẽ đưa hai người ra khỏi đây, nếu không Bà Sa Thiên Huyền Trận của Vũ Văn Báo sẽ làm khó hai người.

- Vậy phiền muội!

Rồi thì Đường Hiếu Văn và Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiểu Nữ xuyên qua khu rừng!

Đến bên bìa rừng, nàng dừng bước nói:

- Đại sư ca và Bành muội bảo trọng, muội không đưa tiếp được nữa!

- Sư muội quay lại đi!

- Đường tử tử, muội và Sư Huynh sẽ sớm trở về thăm tử!

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiểu Nữ vừa dứt lời, không chậm trễ, liền quay đầu bước đi.

Đường Hiếu Văn thở dài một tiếng, khi bóng hai người khuất hấn, quay đầu trở lại căn lầu nọ!

Lại nói Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiểu Nữ ra khỏi khu rừng vừa đi vừa nhớ lại, cách đây không lâu đã cùng Phích Lịch Hải Đường đến đây, mà nay đã tiền phạm xa cách, bất giác trong lòng dậy lên nỗi buồn vô hạn, cứ có cảm giác như vừa trải qua giấc mộng.

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa đi vừa hỏi:

- Phong ca, chúng ta sao không nhân lúc này đi Xuyên Tây tìm nơi luyện công của Ngũ Âm Giáo chủ?

Tần Lâm Phong lắc đầu nói:

- Huynh đã có cách!

- Cách gì!

- Nhân lúc hẩn luyện công chưa thành mà trừ đi, có thắng cũng không vinh dự gì, đợi hẩn luyện xong sẽ hẹn chỗ tỷ đấu một lần!

Bỗng bên tai hai người vang lên tiếng nói cách đó không xa:

- Xú quỷ lớn gan! Sau khi giáo chủ ta luyện thành, sợ rằng một chiêu ngươi cũng chưa đỡ được, ở đó mà khoác lác, không biết xấu hổ!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, nhận ra thanh âm của Vũ Văn Báo, liền quay về hướng đó nhìn...

- Xú quỷ! Không sợ chết thì hãy theo ta!

Bóng đêm mờ ảo cách đó hơn mười trượng chợt xuất hiện một cái bóng, vừa dứt lời đưa tay vẫy vẫy, thân pháp như ma quỷ, chớp mắt mất hút sau góc núi gần đó!

Tần Lâm Phong đoán chắc là Vũ Văn Báo không sai, bèn quay lại nói với Hoàng Y Thiếu Nữ.

- Thanh muội đi! Xem hẩn làm được trò gì!

Chàng dứt lời nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ lắc người phóng theo!

Qua khỏi góc núi, đến trước một khu rừng hoang vắng...

Vũ Văn Báo đang đứng sừng sững trước một sườn núi bên thân có bốn bóng người, xếp hàng chữ nhất chặn trước mặt hai người!

Tần Lâm Phong nhìn kỹ lại, nhận ra bốn cái bóng nọ chẳng ai xa lạ chính là Ngọc Diện La Sát, Thân Lâu Ma Cơ, hai cái bóng còn lại là Phương Vân, Phương Lan.

Chàng cười lên một tràng tiếng cười đinh tai choáng óc, rồi nói:

- Lũ ma quỷ các ngươi muốn gì đây?

Vũ Văn Báo quỷ quyết nói:

- Còn phải hỏi! Lão phu hôm nay phải bắt cho được người đem nộp giáo chủ mới nghe!

Tần Lâm Phong khinh thị nói:

- Các người nghĩ có thể làm được?

Thân Lô Ma Cơ xen vào:

- Làm được hay không, chốc lát người sẽ biết, bây giờ hãy trả mạng đệ tử cho ta.

Mụ chưa dứt lời, ra tay như điện xẹt, chớp mắt đã phóng ra bảy chưởng!

Tần Lâm Phong lách người, hóa giải chưởng phong của mụ, xuất chưởng đẩy mụ thối lui ba bước, rồi đưa tay chỉ mặt nói:

- Thân Lô Ma Cơ, tại hạ cảnh cáo người, ta đã năm lần bảy lượt tha mạng cho ba thầy trò người, không ngờ người cố chấp như vậy, lẽ nào ta không giết người chắc.

Thân Lô Ma Cơ phì một tiếng nói:

- Phụng nhi chết thê thảm, lão nhân đây thề không đội trời chung với người, người ra tay đi!

Dứt lời, tiến lên, chưởng phong cuồng nộ quét về phía chàng!

Tần Lâm Phong tức giận hét lớn một tiếng:

- Hay lắm!

Chàng xuất chưởng uy mãnh tuyệt luân, lấy công chế công, chưởng phong bao trùm lấy Thân Lô Ma Cơ!

Thân Lô Ma Cơ không đỡ nổi ngọn chưởng vừa rồi, vội thu tay thối lui tám bước!

Tần Lâm Phong không truy đuổi, Thân Lô Ma Cơ thấy vậy đang muốn xông lên...

Ngọc Diện La Sát bước lên ngăn lại nói:

- Đừng mất thời gian nữa, chúng ta cứ y kế hành sự đi! Gã dứt lời quay về phía Vũ Văn Báo và Phương Vân, Phương Lan đưa mắt ra hiệu!

Hình như chúng có chuẩn bị trước, năm người liền xếp thành hình cách hoa mai, vây chặt Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ vào giữa!

Tần Lâm Phong thản nhiên cười nói:

- Chỉ với năm người mà có thể đủ sức bắt tại hạ?

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng tức giận quát lớn.

- Hừ! Thêm mười tên như các người nữa cũng không làm gì Ta và Phong ca đâu đừng khiến ta phải hạ sát thủ đó!

Vũ Văn Báo cười thâm độc nói:

- Bất được hay không tức khắc các người sẽ biết.

Nói đến đây, đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn nói:

- Mau lấy ra!

Cả bốn đồng loạt, thò tay vào bọc...

Ánh sáng lập lòe, khí lạnh ghê người.

Trên tay mỗi tên, đều cầm hai hình tròn tỏa ra ánh lân tinh!

Tần Lãm Phong và Hoàng Y Thiểu Nữ giật mình, tuy không biết vật trong tay chúng là vật gì, nhưng đoán thềm đây nhất định là vũ khí tàn độc bá đạo.

Vũ Văn Báo đưa hai tay lên vẽ một vòng lên không, hai đường ánh sáng xanh lè lóe lên...

Bất chợt Tần Lãm Phong và Hoàng Y Thiểu Nữ cảm thấy hai vệt sáng này tỏa ra một luồng hàn khí lạnh buốt thấu xương, cả hai bất giác rùng mình!

Vũ Văn Báo cười hỏi:

- Xú quỷ, người có biết vật trong tay lão phu đây là vật gì không?

Tần Lãm Phong khinh thị đáp:

- Hừ! Chẳng qua cũng là ám khí tàn độc thuộc loại hỏa dược!

Vũ Văn Báo ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

- Xú quỷ! Người lầm rồi!

Lão ngưng một lát nói tiếp:

- Vật trong tay năm người chúng ta đó chính là Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu nếu năm người cùng lúc phát động, trái cầu này sẽ phát ra luồng hàn khí kinh người, thâm nhập vào cốt tủy, thức thời nên nghe lời của lão phu!

Tần Lãm Phong "Hừ!" nhạt nói:

- Đừng tưởng lừa gạt được tại hạ, nếu hàn khí thâm nhập lục phủ ngũ tạng hai người chúng ta, các người cũng khó trách khỏi, có bản lãnh cứ thử xem!

Vũ Văn Báo nói:

- Đừng đắc ý vội chúng ta dám dùng Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu, tự có cách khắc chế, sao có chịu thỏa thuận điều kiện hay không?

Tần Lãm Phong nghe đến đây cũng không nghi ngờ, bởi vì vừa rồi lúc Vũ Văn Báo múa hai trái cầu, chàng và Hoàng Y Thiểu Nữ lạnh thấu xương, còn năm người lão không có chút phản ứng gì!

Nhưng Tần Lãm Phong bản tính vốn cao ngạo, há vì thế mà khiếp sợ, chỉ thấy chàng trợn mắt, xạ hai luồng điện về phía đối phương nói.

- Đừng nhiều lời nữa, ta và giáo chủ các ngươi thù sâu như biển, các ngươi lại dám giúp hấn làm điều bạo ngược, vậy cứ ra tay đi, không có thỏa thuận điều kiện gì nữa!

Vũ Văn Báo tức giận quát lớn:

- Hay lắm! Vậy để các ngươi nếm thử mùi vị Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu xem sao!

Nói đến đây, lại quay về phía đám người Ngọc Điện La Sát, hét lớn:

- Lên!

Lão vừa dứt lời thì Ngọc Điện La Sát, Thân Lâu Ma Cơ, cùng đồ đệ múa Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu phóng lên!

Ánh sáng lập lòe như ma trơi, mười đường ánh sáng xanh lè đàn chéo vào nhau, hàn khí bốc lên rùng mình!

Tần Lãm Phong và Hoàng Y Thiểu Nữ đều cảm thấy máu huyết như đóng băng lại. Nhất là Hoàng Y Thiểu Nữ, răng đánh lập cập thân hình run lẩy bẩy!

Tần Lãm Phong trong lúc cấp bách, sức nhớ đến mình đã dùng qua Hỏa Linh Chi và Đà Long Đả, hai tiên dược này có nhiệt tính rất mạnh, không bằng thử vận công, may ra có hiệu lực không biết chừng!

Nghĩ đến đây, chàng ngậm vận chân khí đã thông khắp cơ thể!

Nói cũng lạ, sau một hồi vận công hành khí, chàng cảm thấy cái lạnh hoàn toàn biến mất, mừng rỡ vội nắm lấy ngọc thủ của Hoàng Y Thiểu Nữ, dồn hơi nóng từ lòng bàn tay qua người nàng!

Hoàng Y Thiểu Nữ đang lúc mặt tím xanh vì lạnh, bỗng cảm thấy một luồng khí nóng như hỏa, từ lòng bàn tay truyền vào cơ thể mình, cảm giác giá lạnh lúc nãy từ từ tan biến.

Tần Lãm Phong vẫn bình thản, nhìn Vũ Văn Báo cười nói:

- Tôn giá xem, Hàn Tiều Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu của các hạ có làm được gì tại hạ đâu!

Vũ Văn Báo thấy chàng không có chút cảm giác sợ lạnh, cũng lấy làm kỳ lạ! Lão nghĩ thầm:

- Có lẽ Hàn Tiều Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu chưa phát huy hết uy lực, lúc này không nhân cơ hội hạ sát thủ, còn đợi đến lúc nào nữa!

Lão nghĩ xong quát lớn một tiếng:

- Tất cả cùng lên!

Đồng thời vũ lộng hai đạo ánh sáng xanh quét về phía Tần Lãm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ!

Ngọc Diện La Sát và những kẻ còn lại cũng không dám chậm trễ, tên nào cũng vũ khí hai tay, hàn khí bốc lên rợn người phân ra làm năm hướng, bao vây lấy hai người vào chính giữa!

Tần Lãm Phong tả thủ nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ vẫn dồn nhiệt khí qua, giúp nàng chống lại hàn khí, hữu thủ thì đưa tay ra sau lưng rút soạt trường kiếm cầm nơi tay!

Chàng vũ động cổ kiếm, phóng phóng liên ba chiêu, thân kiếm phát ra vô số ánh sáng xanh, kiếm ảnh mờ mịt đầy bật mười đạo Hàn Tiều Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu trở lại!

Năm người thấy kiếm phong uy mãnh như vậy, trong lòng cũng rung động!

Vũ Văn Báo lại hét lớn:

- Người hãy thử oai lực Ngũ Nhai Toa Nhục của chúng ta xem!

Lão chưa dứt lời, năm người hội ý cùng loạt tiến lên!

Tần Lãm Phong thấy tình thế này, trong lòng nóng như lửa đốt, chàng nghĩ thầm.

- Thanh muội nếu không có ta trợ lực sợ không chống nổi hàn khí, vậy phải hạ đối thủ cho sớm mới bảo vệ được nàng...

Nói thì chậm, làm thì mau!

Tần Lãm Phong chưa nghĩ xong, năm người chỉ còn cách chàng chưa đầy ba thước, chàng liền hoa kiếm lên phóng ra một chiêu "Địa Sầu Thiên Thảm".

Năm người cảm thấy một luồng khí lạnh buốt, quét đến trước ngực, sợ đến nổi hồn bay phách lạc, vội vã thối lui...

Nhưng đã chậm một bước, "rẹt...!" một chuỗi âm thanh vang lên, bờ vai nghe lạnh lạnh!

Cả năm vội hét lên “Không xong rồi!” lộn người ra sau tám thước!

Sau khi định thần lại, năm người liền đưa mắt nhìn...

Lớp áo ngoài đã bị tiện đứt, trên bờ vai năm người hiện lên một vết dài rướm máu!

Tần Lâm Phong đưa kiếm chỉ mặt năm người nói:

- Nếu vừa rồi tại hạ muốn lấy mạng các ngươi, có lẽ giờ này đầu các ngươi đã lia khỏi cổ còn không mau cút!

Vũ Văn Báo tức giận cười lờn quát:

- Hừ! Xú quý chậm đã, ngươi ném thử chiêu cuối cùng của chúng ta rồi hãy nói!

Đứt lời, ném ra một vật, bốn người còn lại cũng làm theo lão...

Mười đạo ánh sáng xanh lè, lướt đi, chạm đất phát ra một chuỗi tiếng nổ kinh thiên động địa!

Mặt đất xung quanh, khí lạnh bốc lên Hoàng Y Thiếu Nữ răng đánh lập cập, tứ chi tê cứng như khúc gỗ, không chút động đậy té bịch xuống đất!

Tần Lâm Phong trong người tuy có Hỏa Linh Chi và Đà Long Đảm bảo hộ nhưng mười trái Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu cùng phát nổ một lúc, hàn khí bốc lên cũng không phải tầm thường!

Nhưng chàng ngoài cảm giác lạnh buốt thấu xương ra, tứ chi cũng không đến nỗi tê cứng!

Rồi thì chàng tả thủ đỡ lấy người Hoàng Y Thiếu Nữ, bốc người lên cao ba trượng, lách người bắn ra xa mười trượng!

Chàng đặt Hoàng Y Thiếu Nữ xuống đất rồi quay đầu lại nhìn...

Vũ Văn Báo và đồng bọn đang đứng sững, trợn mắt kinh ngạc nhìn chàng không chớp mắt.

Tần Lâm Phong dễ dàng thoát khỏi oai lực của Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu thân thể không mấy may thương tích, sao không khỏi khiến chúng kinh ngạc được!

Năm tên sau khi định thần, biến sắc mặt vội quay đầu tháo chạy!

Tần Lâm Phong lộn người một cái, lướt qua đầu năm người, chắn ngay trước mặt, trường kiếm hoa lên, bức năm người thối lui mấy bước!

Năm tên thấy chàng oai phong như vậy, trong lòng không khỏi run sợ đứng không vững nữa, thân hình run rẩy!

Tần Lâm Phong trợn mắt quát:

- Trong số các người, ai có mang theo thuốc giải, mau đưa ra đây!

Năm tên biến sắc mặt, đưa mắt nhìn nhau, không nói nên lời!

Tần Lâm Phong lại hét lớn:

- Ta bảo các người lấy thuốc giải ra, các người có nghe rõ chưa, nếu Bành cô nương có mệnh hệ nào các người đừng hòng rời khỏi đây!

Vũ Văn Báo đã trấn tĩnh lại, ấp úng đáp:

- Tần Thiệu hiệp xin thứ lỗi, chúng tôi đây trên thân quả không có thuốc giải!

Tần Lâm Phong tay lăm lăm kiếm, tiến lên ba bước, năm người sợ hãi vội vã thối lui, Ngọc Diện La Sát run giọng nói:

- Vũ Văn Hộ Pháp nói đúng, chúng tôi đây không có mang theo thuốc giải!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, quét mắt nhìn qua năm người một lượt, nghĩ thầm:

- Xem thần sắc chúng, chắc không dám nói dối đâu, nhưng Thanh muội...

Thân Lâu Ma Cơ đột nhiên lên tiếng:

- Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu tuy lạnh nhưng không độc, chỉ cần người vận công trực xuất hàn khí cho nàng, tự nhiên sẽ khỏi!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, xạ luồng nhỡn tuyến về phía mục, rồi nghĩ thầm:

- Thân Lâu Ma Cơ hận ta thấu xương tủy, sao hôm nay lại chỉ cho ta cách giải độc của Thanh muội cho ta, lẽ nào mục đã hồi tâm?

Nghĩ đến đây, chàng đưa mắt nhìn mục, thấy mục mặt mày ôn hòa, không chút vẻ gian trá...

Thân Lâu Ma Cơ lại tiếp:

- Thương thế của vị cô nương kia không được kéo dài, người mau chữa trị cho nàng đi, sau này chúng ta nhất định sẽ gặp lại!

Nói xong, đưa mắt nhìn Vũ Văn Báo và Ngọc Diện La Sát, rồi dắt Phương Vân, Phương Lan quay đầu phóng đi, Vũ Văn Báo và Ngọc Diện La Sát cũng vội lướt theo sau!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>